

DROMENJAGERS

Petralouise Murly

Dromenjagers is een geregistreerd kinderboek.
Geïllustreerd en geschreven:
PetraLouise Muris.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Dromenjagers.
6	2 De juf is gek.
10	3 Groep 5 in problemen.
14	4 Er zit toch een beest in.
17	5 Nog meer dromenjagers.
22	6 Weg met die vliegen.

HOOFDSTUK 1 DE DROMENJAGERS.

‘Welkom kinderen,’ zegt de juf van de vijfde groep: ‘ik heet juf Wilma. Neem plaats op de stoel waar jouw naam op staat. Hebben jullie een fijne vakantie gehad? Ik zou het leuk vinden als jullie daar over gaan schrijven. Zo’n verhaaltje heet een opstel, denken jullie, dat jullie dat kunnen? Probeer het maar, hier hebben jullie een schrift en een mooie nieuwe pen, zet er meteen je naam op.’

De juf geeft elk kind een schrift en een pen en doet dan haar vinger voor haar mond. De kinderen schreeuwen door elkaar heen, zij willen allemaal tegelijk vertellen hoe hun vakantie was.

‘SST stil, jullie moeten allemaal schrijven, daarna mag er een mooie tekening bij,’ fluistert zij.

Juf Wilma loopt zachtjes naar het raam en draait die open. Een zacht briesje waait naar binnen.

De juf neemt voor in de klas, plaats op haar eigen stoel. Iedereen is hard aan het werk.

Op wat gefluister na is iedereen rustig.

Alle kinderen denken na over hun vakantie.

De één denkt aan de Ardennen en de ander aan Spanje. Weer een ander was naar familie in het buitenland. Sommige kinderen waren gewoon thuis. Sommigen jokken over hun vakantie en willen gewoon wat verzinnen om op te schrijven.

Zij willen allemaal dolgraag hun vakantie avonturen opschrijven.

Het waait opeens harder. De wind slaat nu echt de klas in. ‘Vervelend,’ denkt juf Wilma: ‘ik moet het raam dichtdoen.’ Zij staat op.

'Hé kijk daar eens!
Daar staat een raam
open!
Drie dromenjagers
vliegen naar het raam
dat openstaat.
Zij vliegen de klas in.
Hun vleugels maken
een vervelend
zoemgeluid.'

'Kijk eens jongens, hier zijn een heleboel
mensenkinderen. Laten wij gaan horen wat hun
gedachten zijn.'
Zij vliegen om de kinderhoofden om hun gedachten
op te vangen.

'Ik hoor zulke mooie gedachten, ik zie een ander
land, het is anders dan dit land.'

'Laat mij ook eens horen, ik heb haast nog geen
dromen of fantasieën kunnen pakken,' zegt een
dromenjagertje met een paarse ballon.

'Neem hem maar gerust, ik heb al een paar hele
mooie gedachten gevangen,' zegt oranje
dromenvangertje.

De dromenjagers vliegen van kind naar kind, zij
vangen alle gedachten, dagdromen en fantasieën.

'Hebben wij al hun gedachten? Zijn de kinderen
leeg? Dan kunnen wij toch gaan! Zeg, paars
ballonjagertje, waar ben jij nog mee bezig?'

Gek genoeg hebben de kinderen niets gemerkt, zij
schrijven heel rustig door.

'Zijn dat wespen of zijn dat steekvliegen?
Die beestjes moeten de klas uit,' denkt de juf.

Zij zet meer ramen open om de vliegen naar buiten te verjagen.

Zij willen niet naar buiten, zij vliegen rondjes om de hoofden van de kinderen.

Dan zet de juf ook de klassendeur open.

Zij weet dat insecten niet van tocht houden, zij ziet niet dat het geen insecten zijn.

Als een kind niest, sluit zij de klassendeur gauw.

Zij wil niet dat de kinderen ziek worden.

‘Wat moet ik nou,’ denkt zij: ‘ze gaan niet naar buiten. Ik ga een vlindernet halen, misschien staat die in de rommelkast.’

Ze gaat er snel heen, maar vind er geen.

Dan klopt zij op de klassendeur naast de hare en vraagt of zij weten waar het vlindernet is.

‘Die staat in het berghok, buiten,’ antwoordt meester Joost.

‘Wilt u dan even op mijn kindertjes letten, meester Joost?’

‘Dat is goed, laat de klassendeur maar openstaan,’ zegt hij.

De juf sluit snel de ramen en zet de deur open.

Dan rent zij naar het berghok.

De kinderen in haar klas zijn muisstil, zo stil dat meester Joost komt kijken. Hij is alleen maar lawaaierige kinderen gewend.

‘Voorbeeldig,’ zegt hij in zichzelf. Hij kijkt rond, hij ziet geen vliegen. Hij loopt naar zijn klas terug.

Als de juf terug is bedankt zij meester Joost en gaat dan achter de vliegen aan.

‘Kom hier, kom hier nare beesten, dan mogen jullie straks weer buiten vliegen!’ schreeuwt zij.

De kinderen in de klas hebben niet eens door, dat de juf wild in de lucht slaat met het vlindernet.

HOOFDSTUK 2 DE JUF IS GEK.

Opeens staat meester Joost in haar klas.
'Doe eens rustiger,' zegt hij boos: 'waar jaag jij nu op! Ik zie hier geen beest vliegen!' Hij kijkt verbaasd naar de kinderen die heel stil doorschrijven.
'Dit begrijp ik niet, hoe kunnen jouw kinderen nu doorwerken met al dat lawaai dat jij maakt! Mijn kinderen kunnen dat niet! Kun jij een beetje minder herrie maken?'

Terwijl de juf nog steeds achter de vliegen aanzit, loopt meester Joost hoofdschuddend naar zijn klas. De juf krijgt de vliegen niet te pakken, zij geeft het op en zet het raam weer open.
Nu kijkt zij naar haar nieuwe klasje.
Zij heeft nog nooit zo'n gehoorzaam klasje gehad.
Zij weet niet wat er met haar kindertjes is gebeurd.

De vervelende vliegen, vliegen nog steeds onophoudelijk langs de kinderhoofden.
De juf ergert zich.
Zij kan er niet langer tegen en gaat er weer achteraan met haar vlindernet.
'Hebbes,' lacht zij en kijkt in het netje naar haar vangst.
'Wat een rare kleuren heeft die vlieg, hij is blauw en roze. Het lijkt wel op een Libel of zo.'
Juf Wilma stopt de tegenstribbelende vlieg in een lege jampot en sluit het deksel. Met een schaar prikt zij er gaatjes in, zodat het beestje frisse lucht krijgt.
'Zo, jouw laat ik straks aan Joost zien, die heeft verstand van insecten.'

Zij kijkt waar de andere vliegen zijn, maar die zijn schijnbaar door het open raam naar buiten gevlogen.

Het is half twaalf als de kinderen naar huis gestuurd worden, sommigen blijven over.

Als haar klas leeg is gaat zij met de jampot naar meester Joost.

'Help, help, ik wil hieruit,' gilt de vlieg in het potje. Niemand hoort het.

De juf zwaait met de jampot voor meester Joost zijn neus.

'Hallo Joost, kijk jij eens naar dit insect?

Het is zo'n raar beest. Ik heb deze nog nooit eerder gezien.'

Joost kijkt door het glas van de jampot.

'Ik zie niets, zit hier wel een beest in?'

'Hoezo, zit hier geen beest in!' Juf Wilma grist de pot weer uit zijn handen.

'Ik zie niks in die pot, Wilma. Die pot is leeg. Ha, ha, of het moet een

bacterie zijn!' Meester Joost kan niet meer ophouden te lachen.

Juf Wilma loopt kwaad de klas uit en zet de pot op haar bureau. Zij is zo kwaad dat zij geen zin heeft om samen met de anderen te eten. Zij eet haar brood aan haar bureau.

Ondertussen zit Joost wel bij de anderen.

Hij vertelt hen over de rustige klas van juf Wilma en haar jacht op de bromvliegen en het onzichtbare insect in de jampot. De anderen lachen ook. Zij willen allemaal in de jampot kijken.

Na het eten gaan alle juffen en meesters naar juf Wilma. Zij zien haar in de lege jampot staren. Zij kijken om de beurt in de pot en roepen och en ach. Zij zien niets in de pot, maar doen net alsof. Zij denken dat de juf gek is, zij willen dat zij naar huis gaat. Zij durven het haar niet te zeggen. 'Vinden jullie hem niet mooi,' zegt ze: 'hij is blauw en roze, mooi hè?' 'Het is misschien een baby,' lacht Joost: 'die dragen die kleurtjes.'

Als de bel gaat, komen alle kinderen hun klassen weer in.

Groep vijf van juf Wilma komt heel rustig de klas in. Zij nemen plaats op hun eigen stoel.

De andere groepen in de school, gillen en schreeuwen op de gangen.
'Dag kinderen,' zegt juf Wilma: 'komen jullie eens om de beurt naar mijn insect kijken?'
De kinderen staan niet op van hun plaatsen.
Zij staren allen voor zich uit.
De juf kijkt verbaasd naar de kinderen. Zij laat hen maar zitten omdat dit de eerste schooldag na de vakantie is.

Dan loopt juf Wilma langs de tafeltjes, zij wil de schriften ophalen waarin de vakantieopstellen staan. Zij slaat een schrift open en zucht: 'maar Hassan, jij bent bij jouw oma in Marokko geweest. Dat is alles wat jij in jouw schrift hebt geschreven.'
Zij slaat een ander schrift open. 'Och, och hier staat helemaal niets in, Carola heb jij zitten slapen?'
Benieuwd naar een ander opstel, haalt zij het onderste schrift uit de stapel. Nu begint zij te lachen. 'Ha, ha nu moet je ophouden, kijk allemaal! Dit schrift is van Jean-Phillipe.' De juf toont het schrift. Er staat in: 'ik was'.
Nu zegt zij wat strenger: 'hebben jullie hier' de hele morgen over gedaan?'
Zij gooit de schriften weer op de tafeltjes.
'En nu schrijven jullie! Ik wil over een uurtje jullie opstellen op mijn tafel hebben.'
De kinderen reageren heel traag, zij gaan niet schrijven. Juf Wilma is boos, zij schreeuwt: 'over het algemeen ben ik een aardige juf. Jullie willen schijnbaar een heks voor de klas! Aan het werk!'
De kinderen schijnen geen haast te hebben.

HOOFDSTUK 3 GROEP 5 IN PROBLEMEN.

De juf bekijkt eens goed haar kindertjes, zij schrikt. Zonder iets aan hen te zeggen rent juf Wilma haar klas uit.

Meester Joost schrijft net sommen op het bord als juf Wilma plots in de klas staat.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Mijn kinderen zijn ziek, allemaal!’

‘Zijn ze misselijk? Hebben zij hoofdpijn?’

‘Kom even mee Joost, dit is niet normaal!’

Meester Joost maant zijn groep, dat zij rustig moeten blijven en loopt dan met de juf haar klas in.

‘Kijk! Zij bewegen traag en het lijkt alsof ze mij niet meer begrijpen.’

‘Misschien is de lucht hier niet fris, jij deed ook al zo gek,’ zegt hij.

‘Wat nu? Ik moet alarm slaan,’ jammert de juf: ‘er moeten ambulances komen!’

‘Allereerst moeten jouw kinderen de frisse lucht in, regen of niet. Misschien hangt hier een giftige lucht. Ik bel meteen de alarmlijn!’

Meester Joost rent naar de directeur en legt alles uit, waarna alle klassen direct naar het schoolplein moeten.

Niet lang daarna komen politie, brandweer en ambulances met gillende sirenes naar de school gereden.

Inmiddels zijn ook alle ouders gewaarschuwd.

Al het ambulancepersoneel kijkt de kinderen na.

Het blijkt, dat alleen de kinderen uit juf Wilma ‘s klas onwel zijn geworden. Zij moeten naar het ziekenhuis om verder onderzocht te worden.

Zij gaan mee in de ambulances.

Ondertussen meet de brandweer of er een gevaarlijke stof in de lucht hangt, zij vinden niets. Om kwart over drie mogen de kinderen van de andere groepen naar huis.

Juf Wilma kijkt in de jampot. Zij tikt ertegen, dan schrikt zij. Zij denkt dat de vliegen de kinderen ziek hebben gemaakt. Gelukkig heeft zij er één gevangen.

‘Die moet naar het ziekenhuis,’ denkt zij: ‘misschien kunnen de artsen hier wat mee.’

Zij wikkelt de jampot in pakpapier.

Met een taxi rijdt juf Wilma naar het ziekenhuis. De artsen zijn erg blij met de jampot, want zij kunnen niets ernstigs ontdekken bij de kinderen. Zij willen dolgraag de vlieg laten onderzoeken. Vliegensvlug wordt de jampot die nog steeds gehuld is in pakpapier, naar het laboratorium gebracht. Een laborante moet de vlieg onderzoeken. Zij moet kijken of het de vlieg was die de kinderen ziek maakte. De vlieg wordt onder de microscoop bekeken.

‘O Jan, kom eens gauw hier? Dit moet je zien!’ roept de laborante.

Jan is zelf ook bezig met een onderzoek, maar komt toch even kijken.

‘Dit heb ik nog nooit gezien,’ zegt Jan onthutst, hij kijkt alsof hij spoken ziet: ‘laat mij nog eens kijken? Zie ik het nou goed? Nee, dat kan toch niet.

Maria! Hoe kom jij daaraan?’

Hij rent naar de telefoon. Maria hoort niet wat hij te vertellen heeft.

Onderwijl neemt Maria foto's van de vlieg.

'Jij bent heel bijzonder,' zegt zij: 'ik zal je snel in het jampotje terugzetten.'

Maria vergroot de foto onder een apparaat, dan ziet zij iets heel bijzonders.

Deze vlieg lijkt op een mensje, het heeft kleding aan. Zij ziet nog meer, het kleine mensvliegje heeft voelsprietten en het heeft wat in beide poten.

'Ach,' zegt ze verbaasd: 'dat mensvliegje heeft een ballon, zou het een kindje zijn? Wat heeft het in zijn andere poot? Hè, dat lijkt op een naald.'

Ha, ha, zou dat beestje zijn ballon stuk willen prikken?'

Opeens staat Jan weer in het laboratorium met de directeur- geneesheer, die de baas is van het ziekenhuis.

'Wat heb jij in die glazen jampot, Maria?' vraagt hij.

'Een mensvlieg, meneer.'

'Zo, zo laat mij die mensvlieg dan eens zien?'

Maria geeft de jampot aan de directeur.

'Zie jij hier echt een beest in? Waar zit die dan?'

'Ze is gek geworden, meneer,' zegt

Jan luid: 'er zit geen beest in die jampot. Zij denkt alleen, dat daar een beest in zit.'

Maria wordt nijdig, zij snauwt: 'ik ben heus niet gek! Ik heb zelfs foto's van dat beest!'

'Let niet op haar, meneer! Stuur haar naar huis, zij is ziek,' geeft Jan te kennen.

‘Ik denk dat het beter is,’ zegt de directeur: ‘ga naar huis Maria. Jij krijgt wel een oproep als je onderzocht moet worden.’

Maria kijkt Jan kwaad aan, dan begint zij te huilen. Zij gooit haar schort over haar stoel en loopt het laboratorium uit.

Paars ballonjagertje heeft honger gekregen. Hij kijkt in de paarse ballon of er een lekkere droom inzit. Hij lust graag dromen, fantasieën en gedachten. Hij ziet een fantasie van een boerderij. Het is geen gewone boerderij, het is een ranche. Het is een cowboyranche met koeien en paarden. ‘Dat is een fantasietje,’ denkt hij: ‘die lust ik graag.’ Hij heeft nog meer trek. Hij weet dat hij alle dromen, fantasieën en gedachten eerlijk moet delen. Met een klein touwtje knoopt hij weer netjes het paarse ballonnetje dicht. Hij wil uit de jampot en vliegt telkens tegen het deksel op, want misschien floept het dan vanzelf open. ‘Tik, tik, tik,’ gaat het.

Jan is bezig met een bloedonderzoek, dat doet hij altijd heel secuur. Hij ergert zich aan het zachte getik. ‘Waar komt dat geluid vandaan? Is er soms iets kapot?’ moppert hij.

Hij luistert naar de machines, hij vraagt zich af of die soms een bijgeluid maken.

‘Raar hoor, dat geluid heb ik hier nooit eerder gehoord.’

Hij loopt in de buurt van de jampot, daar klinkt het geluid harder. Dan ziet hij foto’s. Het zijn de foto’s van de mensvlieg. Hij pakt ze op en kijkt er met grote ogen naar. Dan pakt hij de jampot en drukt zijn oor tegen de gaatjes van het deksel.

‘Tik, tik, tik.’

HOOFDSTUK 4 ER ZIT TOCH EEN BEEST IN.

Jan schrikt geweldig, want er zit toch een beest in de jampot. Hij bekijkt de pot vanonder tot boven en schudt ermee. Het beest is niet te zien, maar maakt nu wel een bromgeluid.

‘Ben ik ook gek geworden?’ denkt hij.

Hij loopt naar de telefoon. Hij belt weer met de directeur- geneesheer.

Gelukkig komt die snel naar het laboratorium.

Jan laat eerst de foto’s zien. Dan schudt hij opnieuw met de jampot. De directeur moet nu ook met zijn oor bovenop het deksel luisteren.

‘Wel, wel... ik hoor, ik hoor een dikke bromvlieg!’

Hij bekijkt de jampot van boven tot onder. Hij kan geen vlieg ontdekken. Weer luistert hij.

‘O Jan,’ zegt hij geschrokken: ‘wij hebben Maria naar huis gestuurd. Zij is helemaal niet gek, zij kan dit beestje zien, maar hoe kan dat?’

De directeur durft de pot niet te openen, hij is bang dat het beest eruit zal vliegen.

‘Het spijt mij Maria, jij zal terug moeten komen,’ mummelt hij in zichzelf.

Hij pakt de foto’s en zegt: ‘Jan, ik ga Maria halen, wij hebben haar nodig. Ik moet ook degene spreken die dit dier gevangen heeft, weet jij dat soms?’

‘Nee zegt Jan, dat weten ze wel bij de balie.’

De directeur loopt het laboratorium uit.

Paars ballonjagertje is uit verveling in slaap gevallen op de bodem van de glazen pot. Hij droomt nergens over. Dromenjagers dromen niet.

Maria is nog steeds boos dat de directeur haar naar huis had gestuurd. Hij belooft haar vrije dagen en een mooie cadeaubon en smeekt haar om terug te komen. Hij zegt haar dat zij onmisbaar is omdat zij alleen het beest kan zien. 'Zonder jou worden de kindertjes niet

beter, help ons alsjeblieft, Maria,' smeekt de directeur: 'we kunnen de kinderen niet naar huis sturen zonder dat wij weten wat hen mankeert. Ik moet ook nog degene vinden die de jampot gebracht heeft.' Gelukkig gaat Maria met hem mee terug naar het ziekenhuis.

Maria is snel haar boosheid vergeten en gaat aan het werk. Zij pakt een pincet en wil net de slapende vlieg uit het potje halen, als zij het beestje ineens hoort praten.

Zij luistert wat het kleine stemmetje tegen haar zegt. 'Wat?' zegt Maria: 'versta ik dat goed? Mag ik jou niet met de pincet pakken? Moet ik lief voor jou zijn? Of anders steel jij mijn gedachten?'

Ik laat je niet eerder los of ik moet weten wat voor een beest jij bent. Ik moet ook weten hoe jij de kinderen ziek gemaakt hebt. Wat zeg je? Hè, zeg dat nog eens? Ze zijn niet ziek? Jij hebt alleen maar hun gedachten gestolen. Wat? Ook hun fantasie en hun dromen?' Weet jij dan niet dat ik jou de rest van jou leven hier in dit potje kan laten zitten?'

Jan hoort Maria kletsen, hij twijfelt of zij geen grapjes maakt. Hij komt bij haar kijken waarop zij zegt: 'hij wil niet uit de pot, maar hij zal wel moeten. De kinderen gaan voor, vind jij ook niet? Ik ga hem daar verder bekijken.'

Zij loopt naar een lange tafel waarboven een felle lamp hangt. Zij neemt de jampot mee en een loep.

'Waarom heb jij die loep nodig, je kunt hem toch onder de microscoop bekijken?' vraagt Jan.

'Hij heeft een ballonnetje en een naald. Ik wil weten waarvoor dat beest die rommel bij zich draagt.'

De lamp schijnt fel op het dromenjagertje. Hij krijgt het er warm van. 'Ik heb honger, ik wil mijn ballon terug, ik lust nog wel een fantasietje!' roept hij boos.

'Honger? Ballon?' denkt Maria. Zij geeft de ballon niet terug maar telefoneert met de balie of zij al weten wie de jampot gebracht heeft. Maria krijgt het telefoonnummer van de juf, zij belt haar snel.

'Dag juffrouw Wilma, u spreekt met Maria, ik werk in het ziekenhuis. Kunt u vanmiddag alstublieft langskomen? Het beest dat u gevangen heeft kan praten. Het heeft een ballon en het zegt dat het gedachten eet. We moeten een manier bedenken om de kinderen hun gedachten terug te geven. Ik kan het niet alleen oplossen.' 'Ik kom vanmiddag,' zegt juf Wilma.

HOOFDSTUK 5 NOG MEER DROMENJAGERS.

Het is rustig in het laboratorium. Vrijwel iedereen is naar huis en de roze- blauwe vlieg zit in de jampot. Maria zit aan haar bureau, zij wacht op juf Wilma. De deur gaat open er komt iemand binnen.

‘Is dat juf Wilma?’ Maria staat snel op om haar te begroeten.

Het is een schoonmaakster.

Maria gaat weer zitten, zij kijkt steeds op haar horloge. De tijd druppelt voorbij. Heeft juf Wilma het vergeten? Komt zij niet?

Maria wil net haar jas aantrekken als de deur weer opengaat.

‘Ik ben een beetje laat, sorry hoor,’ hijgt juf Wilma: ‘ik moet je wat laten zien. Vanmiddag op weg naar huis zag ik twee andere vliegen, ik ben naar school terug gereden om het vlindernet te halen.

Zij zaten gelukkig nog steeds op dezelfde plek.

Hier, ze zitten allebei in dit plastic boterhamzakje.’

‘Leven ze nog?’

Maria kijkt in het met lucht gevulde zakje en ziet een groene vlieg en een oranje- blauwe. Zij schudt het zakje leeg in de jampot.

‘Nu hebben wij drie mensvliegen. Ik ga ze eerst even bekijken. Zij loopt met de groene vlieg naar haar microscoop.

‘Kijk, deze vlieg heeft een pijl en boog. Waarvoor zou hij dat nodig hebben?’

Juf Wilma kijkt ook door de microscoop, zij ziet duidelijk een pijl en boog. ‘Zou die andere ook iets bij zich hebben?’

Maria pakt de oranje vlieg.

‘Kijk eens juf Wilma, deze vlieg heeft een vangnetje.’

‘Ha, ha, wat een rare beesten, ze zijn wel gevaarlijk geloof ik,’ grinnikt juf Wilma zenuwachtig.

‘Wat moeten zij met die spullen, wacht eens even, nee, dat kan niet.’

‘Wat kan niet?’ vraagt juf Wilma.

‘Misschien kunnen die beestjes gedachten vangen.’

‘Dat lijkt mij sterk, gedachten zie je niet.’

‘Hun spullen neem ik af, kijk dat doe ik zo.’

Zij pakt voorzichtig het vangnetje van het vliegje, met haar plastic pincet. Zij legt het bij het paarse ballonnetje onder de loep.

‘Nu nog de pijl en boog.’

Even later ligt die ook onder de loep.

‘Kom wij gaan nu met ze praten,’ zegt Maria en schuift eerst een stoel voor de juf bij haar bureau.

Maria praat door de gaatjes in het deksel van de jampot, ze zegt: ‘hebben jullie trek in een fantasie?’

De vliegen reageren direct: ‘mm, ja lekker, waar zijn ze dan?’

‘Jullie krijgen zoveel fantasietjes als jullie willen, maar eerst moeten jullie uitleggen waar jullie ze verstopt hebben.’

‘In de ballon, in de ballon,’ roepen de vliegen.

‘Straks ik moet eerst de ballon vinden, die ligt hier ergens,’ jukt Maria.

‘Wie zijn jullie eigenlijk en waar komen jullie vandaan?’ vraagt juf Wilma.

‘Wij zijn dromenjagers, wij komen uit het heelal waar duizenden sterren stralen, bij iedere ster liggen duizenden dromen. Wij botsten per ongeluk tegen een satelliet en die is op aarde in zee gestort. Nu zijn wij hier. Hier zijn gelukkig ook veel dromen.’

Maria lacht en zet de jampot op Jan zijn bureau.
'Ze zijn wel eerlijk, wij weten nu waar de gedachten,
dromen en fantasieën zijn. Hier in dit ballonnetje!
In deze ballon zijn alle gedachten van de kinderen,
maar hoe strooien wij die over hen uit?'

Die ballon is erg klein. Ik ga kijken hoe dat ding
dichtgeknoopt zit. Heb jij al een idee, juf Wilma?'

‘Hebben jullie hier een grote ventilator? Dan hangen wij dat ballonnetje ervoor en dan waaien de gedachten vanzelf naar de kinderen, althans dat denk ik,’ oppert juf Wilma.

‘Goed idee, ze moeten dan in een kleine ruimte staan,’ concludeert Maria: ‘laten we het proberen, baat het niet, dan schaadt het niet. Het touwtje trek ik straks los.’

Maria belt eerst met de kinderarts en dan met de kinderafdeling. Zij zegt dat er een grote kast leeggemaakt moet worden en dat de kinderen daarin moeten.

De kinderarts vindt het een vreemde zaak en belt ondertussen weer met anderen.

Maria haalt een grote ventilator uit een kast en sleept die over de gang naar de kinderen. Zij liggen allemaal in bed op de kinderafdeling, ze denken aan niets.

Maria helpt hen snel uit bed samen met verpleegkundigen en juf Wilma.

De kinderarts is speciaal teruggekomen om erbij te zijn. Er zijn nu ook journalisten en andere belangstellenden. De ouders van de kinderen komen ook snel naar het ziekenhuis.

Als iedereen er klaar voor is, worden de kinderen in de kast gezet.

Juf Wilma doet de ventilator aan, zodat een sterke wind tegen de kinderen waait en Maria knoopt het ballonnetje los.

Dan gebeurt het.

Duizenden gekleurde sterretjes vliegen door elkaar heen en belanden op de kinderhoofden.

De ogen van de kinderen beginnen snel te knipperen.

Dan beginnen zij te huilen en hollen snel naar hun ouders.

‘Hoera,’ gilt juf Wilma: ‘ik heb mijn kindertjes terug.’

‘Hoera,’ schreeuwt Maria: ‘het is gelukt, maar wat moeten wij nu met die beesten? Zij moeten terug naar het heeal.’

‘We moeten eerst bekijken of er niet meer van die mensvliegen zijn. Wij moeten het laten omroepen bij de radio en de televisie en het moet op internet natuurlijk. Gelukkig heb jij duidelijke foto’s gemaakt, laten we meteen de mensen van de kranten en radio aanspreken, de rest komt vanzelf,’ commandeert juf Wilma.

HOOFDSTUK 6 WEG MET DE DROMENJAGERS!

Als alle drukte voorbij is en iedereen opjacht gaat naar mensvliegjes, wordt er ondertussen bedacht hoe zij weer naar het heelal terug moeten. De ESA heeft nog geen oplossing en de NASA ook niet. Dan bedenkt Maria dat sommige rijke mensen er een vreemde hobby op na houden. In Frankrijk

woont een hele rijke meneer die miniraketten bouwt. Hij schiet ze de ruimte in alleen voor de lol. Maria vraagt hem of hij er toevallig eentje bouwt. 'Ja, zegt hij trots: 'maar mijn raketjes komen nooit meer heel op de aarde terecht. Waarvoor wil jij dat weten?' Maria vertelt over

de mensvliegjes en dat ze gevaarlijk zijn. En dat ze hoe dan ook snel terug naar het heelal moeten. De raket moet in het heelal ook open kunnen klappen zodat de vliegen eruit kunnen.

De meneer voelt er wel wat voor, hij zegt dat alle vliegen naar hem gebracht moeten worden.

En zo gebeurt het.

Als de miniraket klaar is, worden de mensvliegjes erin gestopt, gelukkig zijn er niet meer dan drie. De meneer begint met aftellen. 10- 9 – 8 – 7 – 6 – 5 – 4 – 3 – 2 – 1 ontsteking!

Het raketje komt los van de grond en verdwijnt boven de wolken. Op de aarde is iedereen blij dat de vliegen weg zijn. Juf Wilma is ook heel gelukkig.

De dromenjagers zitten hutje mutje bij elkaar in het raketje, ze mopperen. Ze vinden dat ze te weinig ruimte hebben en ze hebben nog steeds honger. Al die tijd dat zij gevangen waren hadden zij niets te eten gehad en nu zitten zij in een eng zoemend ding.

Opeens gaat de neus van het raketje open en de drie dromenjagers worden de ruimte ingezogen. Ze zijn heel erg verbaasd als zij hun vertrouwde omgeving zien. Zij gaan meteen op jacht naar de dromen bij de sterren.

EINDE.